Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôкъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламаціи неопечатани вольнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
за цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
за пôвъ року 2 зр. 70 к.
за чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 235. | Нинѣ: Завтра: | гр. | † Луки ап. Іоиля пр. | рим. к. | Клявд. Вольфан. | Недѣля 18 (30) жовтня 1892 | Всходъ сонця 6 г. 45 м.; заходъ 4 г. 41 м. Баром. 768 терм. + 6·0° — 1·6 | Рôкъ II.

Гаразды въ Россіи.

Декотрі зъ нашихъ людей выбирають ся теперь до Россіѣ, думаючи, що тамъ имъ стане лѣпше. Нехайже тѣ, що мають охоту туды переносити ся прочитають собѣ насамперéдъ отсю допись, яку дôстала „Правда“ зъ Украины, а зъ котрои мы тутъ подаемо найважнѣйшій уступы:

Торôчне лихо, народне лихо тяжке, що окрыло 25 губерній россійскихъ, не минуло й Украины: голодъ зачепивъ Харкôвщину, Полтавщину, Вороніжчину и инші украинскі краины. Ще не вгамувавъ ся голодъ, якъ вже рано на веснѣ, ще зъ початку березѣля стали по голодныхъ краяхъ прокидати ся добутки голоду — тяжкі, заразливі недуги на людей и знову зачепили Украину. Найбôльше потерпѣли Донщина, найпаче мѣсто Ростовъ, де зъ тифу вмерло бôльшь 3 тысячѣвъ людности и кôлькохъ лѣкарѣвъ. Не опамятали ся люде вôдъ сего лиха, якъ насунуло ся нове ще гôрше: холера и новый голодъ.

Въ той часъ, якъ отсе пишемо, холера опанувала трохи що не цѣлою Украиною: навѣть по урядовымъ звѣсткамъ нема еѣ тôлько на Подôлю и на Волыни, а по звѣсткамъ приватнымъ она и тамъ уже прокинула ся. Сю тяжку пошесть легко було не пустити, спинити, колибъ адміністрація заздалегôдь взяла ся була до розуму. А коли холера лютуе теперь скрôзь по Россіи, то окрôмъ причинъ соціяльно-економічныхъ и політичныхъ, що залежать вôдъ устрою имперіѣ, головна вина лежить въ недбалости адміністраціѣ. Ще торôкъ лѣтомъ холера лютувала по всхôдному Сибѣру, найпаче по войску. Одначе про се лихо нѣ одна часопись не вольна була подати звѣстку. Въ лютôмъ сего року холера прокинула ся по краинахъ Персіѣ, вельми близькихъ до межь Россіѣ, а въ початку мая стала прокидати ся и на всхôдныхъ россійскихъ берегахъ Каспійского озера. Колибъ заразъ були органiзованй карантаны и спинена комунікація по озеру, то, певна рѣчь, при доброму адміністративно-санітарному доглядѣ холера не перейшлабъ черезъ озеро. Але адміністрація куняла; бороти ся зъ холерою она взяла ся лишь зъ початку червня, коли холера опинила ся вже въ Баку, та й та боротьба йшла вельми млаво, ажь доки зъ Баку не розбѣгла ся людность такъ, що зъ 120.000 утѣкло не менше 100.000, и доки не прокинула ся народна, хижа ворохобня въ Астраханѣ, Саратовѣ, Царицинѣ и инших мѣстахъ и селахъ... Одначе, не вважаючи на всѣ заходы холера робила свою роботу, найлютѣйше она буяла въ липни и серпни, и найгôрше на Кавказѣ, на Кубанѣ, на Дону и на Волзѣ. Зъ украиньскихъ сторôнъ тяжче за всѣхъ постраждало Чорноморе, Донщина и Воронѣжчина. По сихъ краяхъ она прокинула ся одночасно — по урядовымъ звѣсткамъ зъ кôнця червня, та й доси ще не вгамувала ся. Коли няти вѣры урядовымъ звѣсткамъ, такъ за два мѣсяцѣ — липень и серпень — занедужало:

на Чорноморщинѣ	27.080	а вмерло	15.288
на Донщинѣ	32.187	„	17.420
на Воронѣжчинѣ	12.536	„	7.213

Зъ половины липня пошесть прокинула ся по Харкôвщинѣ и Катеринославщинѣ, а за мѣсяць стала лютувати по Кіевщинѣ, Тавріи, Херсонщинѣ, Черниговщинѣ и Люблинщинѣ. За увесь сей часъ до 1 (13) вересня зъ холеры на Украинѣ вмерло: 45.377. Въ Кіевѣ холера почала ся зъ 15 серпня: за два тыжднѣ занедужало 641, вмерло 112. Такимъ чиномъ холера на Украинѣ проковтнула велику силу людей, а по цѣлôй Россіи за три холерныхъ мѣсяцѣ вмерло зъ холеры що найменше 250.000 душъ. Звѣстно, урядовыхъ звѣстокъ не можна уважати певными, они чимало менші дѣйстныхъ и часомъ очевидячки брехливі. Уважаючи, що до кôнця холеры ще далеко и взявши на увагу торôчні и сегорôчні грошеві выдатки на запомогу противъ голоду и на боротьбу зъ холерою; зважившн на ту руину сѣльскои господарки, яку заподѣлъ голодъ, можна сказати за певне, що холера и голодъ зруйнували, знѣвечили економічный побытъ и коштували вже Россію бôльше, нѣжь остання турецка вôйна зъ Болгаріею.

На сему одначе не кôнецъ! Достоменно сконстатовано уже, що и въ сѣмъ роцѣ постигъ великій недорôдъ отже голодъ одинацять губерній, мѣжь ними сѣмь украиньскихъ, найгôрше Полтавщину, бôльшу половину Кіевщины, Херсонщину, Подôле. На запомогу отсимъ голоднымъ краинамъ, якъ зрахувавъ урядъ и земство, треба до сѣчня року 1893 тринацять міліонôвъ рублѣвъ, а тымъ часомъ „увесь харчовый капіталъ имперскій и земскій вже выдано, отже на запомогу треба позычки державнои“. Не диво, що безъ позычки дѣло не обôйдеть ся, и треба буде не 12, а тричи по 13 міліонôвъ запомоги, бо сама тôлько Донщина вымагае запомоги вôдъ уряду, и то тôлько на посѣвы 4,900.000 рублѣвъ. Цѣкаво звернути увагу отъ на що: Торôкъ запомогу, що йшла навѣть вôдъ земствъ, роздавали урядники и именемъ уряду, — такимъ чиномъ людність въ тôй запомозѣ бачила запомогу урядову, „царскій пайокъ“, „царску ласку.“ Теперь ту запомогу велено вôдбирати зъ селянъ зерномъ збôжа, и сей обовязокъ накинено земству (институціямъ автономічнымъ). Выходить такъ: „Коли треба було помагати, то земство сидѣло руки згорнувши“; коли треба шкуру зъ насъ дерти, такъ и земство явило ся!“ Така поголоска кружае вже по Украинѣ и змôцняе авторітетъ уряду, а

Циганьска дитина.

(Конець).

Такъ оповѣдавъ хлопчина дальше; нѣчого бôльше, лишь, „що бють и плакати не дають.“ А оповѣдавъ то такъ спокôйно, якъ колибъ то само собою розумѣло ся, якъ колибъ вже нѣякъ не могло бути инакше — такъ, бачите були вже до того навыкли.

Зъ тои поры приходивъ хлопчина до насъ що дня въ гостѣ. Послухавши моеи матери приходивъ за кождый разъ по обѣдѣ, попоѣвъ та й взявъ ще дещо для своеи матери.

Одного разу каже моя мати: „Кобы я такъ знала, що зъ него не буде волоцюга, то я взяла бы его до насъ“ — а я дуже зъ того утѣшивъ ся. Намъ и такъ завсѣгды було потреба такого хлопця або дѣвчины; лѣтомъ треба було комусь пасти гуси та коровы, а зимою робити иншу поменшу роботу, котрои въ рôльнôмъ господарствѣ завсѣгды знайде ся. Попри то мусѣли дѣти ще й до школы ходити.

Одного дня переказала она черезъ Алядара до старого цигана, щобы вôнъ зайшовъ коли до насъ. Вôнъ прийшовъ и таки заразъ приставъ на то, абы лишити свою дитину у насъ. Настане — казавъ — зима, то й такъ буде для него трудно возити зъ собою дитиною. Але въ заплату за то, що лишить у насъ свою дитину, выпросивъ собѣ заразъ дещо зъѣсти и вязанку сѣна для своеи шкапы.

Такъ дôставъ ся Алядаръ до насъ, гонивъ коровы на пашу, коли вôдтакъ увправъ ся зъ своею дрôбною роботою, то мы оба разомъ грали ся. По обѣдѣ бувало скочить вôнъ на хвильку на долину пôдъ лѣсомъ и занесе своѣй мамѣ дечого, що лишить ся зъ обѣду.

За кôлька днѣвъ ставъ циганъ збирати ся въ дорогу. Запрягъ суху шкапу до поломаного воза, высадивъ на него циганку и бувъ вже готовъ. День бувъ мрачный, заразъ зъ самого досвѣта, коли я прийшовъ зъ Алядаромъ до циганьского шатра дивити ся, якъ будуть вôдъѣзджати его родичѣ.

Хлопець ажь не знавъ, що собѣ робити и стоявъ мовчки коло воза; не чувъ и не видѣвъ нѣчого, лишь свою маму, що рôвнодушно и якъ безъ памяти сидѣла та водила мутными очима доокола; еѣ нѣчого не обходило, навѣть еѣ власна засумована дитина. Ледви що на хвильку подивила ся на хлопця, и здавало ся, що она его навѣть не пôзнае. Та й циганъ, що поравъ ся коло воза, не звертавъ зовсѣмъ на него уваги. Анѣ слѣду якоись батькôвскои любови въ нѣмъ. Навѣть той песъ мавъ бôльше чутя, бо ласивъ ся бодай коло хлопця.

Коли вôзъ рушивъ, ставъ хлопець на весь голосъ плакати, не зважаючи на мене, пустивъ ся за возомъ дорогою черезъ поля.

— Мамо, мамо! кликавъ вôнъ зъ розпуки и гнавъ навзаводы зъ чорнымъ псомъ за возомъ.

Ажь теперь обернувъ ся циганъ, але не длятого, що его серце заболѣло за власною дитиною и що хотѣвъ успокоити еѣ щирымъ словомъ, лишь длятого, щобы заводячого хлопця потягнути немилосердно кôлька разôвъ батогомъ.

— Пôдешь ты!? крикнувъ вôнъ люто на него, якъ на пса. Отъ такъ то вôнъ працювавъ ся.

За кождымъ ударомъ батогомъ Алядаръ ажь пôдскочивъ и йойкнувъ вôдъ болю, але не вертавъ ся, лишь бѣгъ заедно за возомъ и кликавъ свою матѣрь. Вôнъ перебиравъ своими дрôбными ноженятами такъ скоро, якъ кôнь копытами.

Незадовго щезъ менѣ зъ очей у вывозѣ, а за хвилю опôсля прогомонѣвъ вже й туркôтъ воза въ сѣрôй осѣнной мрацѣ.

Засумованый вернувъ я домôвъ. Я не мавъ вже часу всего розповѣсти, на що надививъ ся, бо вже бувъ часъ до школы.

Але коли я на полудне прийшовъ зъ школы, то заставъ тутъ велику несподѣванку: Алядаръ бувъ вже знову у насъ и ажь захôдивъ ся вôдъ плачу. Передъ годиною привѣвъ бувъ его лютый батько на силу до насъ, а

принижуе авторітетъ земства. На нашу думку — ся поголоска мае велику вагу лиходѣйну и свѣдчить про ту огидливу політику, яку помѣчаемо въ Россіи вже кôлька лѣтъ, — політику, що простуе до того, щобъ яко мога бôльшь розъеднати нарôдъ зъ интеліґенціею, яко мога бôльше посѣяти недовѣрія середъ простого народу до интеліґенціѣ, скинути на останню всѣ причины лиха народного и запевнити темну масу, що интеліґенція зовсѣмъ байдужа до народу и до его нуждъ, а тôлько сами царскì урядники пѣклують ся про народнì нужды.

Холера, хочь прикладами вельми сумными, показала рôзницю того ступня культуры, на якôмъ народна маса стоить н. пр. въ Полтавщинѣ а въ Саратôвщинѣ, въ Кіѣвщинѣ а въ Тамбовщинѣ або Нижегородщинѣ. Знаемо, що н. пр. по Саратôвщинѣ, навѣть въ самôмъ Саратовѣ прокинула ся була народна ворохобня: нарôдъ паливъ холернì шпиталѣ, руинувавъ аптики, бивъ и убивавъ лѣкарѣвъ. Тымчасомъ коли холера прокинула ся въ Полтавщинѣ въ константиноградскôмъ повѣтѣ, нарôдъ заразъ вырядивъ депутацію до ґубернатора, просячи швидче прислати на села лѣкарѣвъ, фельчерôвъ и орґанізувати карантаны. Зъ ґазетъ бачимо зновъ и по Кіѣвщинѣ, зъ якимъ довѣріемъ нарôдъ стрѣчае санітарôвъ и лѣкарску запомогу.

(Дальше буде.)

Справы краевì.

(Керницѣ по селахъ). Въ сѣчни с. р. розôславъ Выдѣлъ краевый обѣжникъ до всѣхъ повѣтôвъ зъ вôзванемъ, щобы въ порозумѣню зô староствами приневолювали громады до скоршого уряджения керниць зъ доброю и здоровою водою и до уладженя истнуючихъ керниць. Бо справджено, що громады мимо старань властей, до того покликаныхъ, и мимо безнастанныхъ нещасть епідемічныхъ, якъ холеры, черевного тифу, дезинтеріѣ и т. п., котрыхъ головною причиною есть бракъ вôдповѣдной воды до питя, не почувають ся до обовязку, зарадити лиху и направити истнуючì недостатки. Повѣтовì лѣкарѣ одержали также вôдъ політичнои власти поручене, щобы пôдчасъ своихъ періодичныхъ подорожей по громадахъ выказували властямъ, де треба конче выкопати новì керницѣ, або дати нове оцемброване и вычистити истнуючì керницѣ.

Отже автономічнì власти мали спôльно зъ правительственными заняти ся тою справою, щобы недбалì громады приневолити до якъ найскоршого заосмотреня людей доброю водою.

И справдѣ власти тì взяли ся енерґічно до роботы; бѣда лише въ тôмъ, що мають богато великихъ перешкôдъ, именно громады не мають на то грошей.

Вадовицкій выдѣлъ повѣтовый порадивъ собѣ тому такъ: Щобы громадамъ у своимъ повѣтѣ улекшити роботу и помогти имъ, купивъ за свои грошѣ на 40 метрôвъ довгий сверликъ до верченя керниць и вôддавъ его громадамъ. Се есть дуже добрый спосôбъ, якъ помогти громадамъ, де трудно выкопати керницѣ и де воду треба добувати ажь зъ глубокои землѣ.

Якъ бы такъ всѣ повѣты схотѣли пôти за прикладомъ вадовицкого, то вся суспôльнôсть зыскала бы на тôмъ, бо була бы здорова вода до питя, а черезъ то не ширились бы ткаъ пошести. И матеріяльно зыскали бы притôмъ громады, бо они, маючи публичнì тягарѣ, хочь и радì бы сповняти волю властей, неразъ не можуть сповнити еѣ зъ браку грошей.

Допись.

Зъ Сокальщины.

(Вôдкрыте Читальнѣ „Просвѣты“ въ Конотопахъ).

Въ селѣ Конотопахъ, въ повѣтѣ сокальскôмъ, отворено дня 15 с. м. читальню „Просвѣты“ заходами Вп. о. Ст. Алексевича, мѣсцевого учителя п. І. Ґуза, и п. Д. Бариша. Вôдкрыте се обходжено торжественно. Рано о 8 годинѣ вôдправилась въ мѣсцевôй церквѣ служба Божа, на котру зôбралось много людей, не лише своихъ, але и зъ сусѣдныхъ сѣлъ. О 5 год. вечеромъ вôдбулись зборы и приступлено до выбору выдѣлу. Предсѣдателемъ на часъ зборôвъ выбрано о. Ст. Алексевича, а секретаромъ п. Т. Бариша. До выдѣлу вôйшли: о. Ст. Алексевичь, мѣсцевый парохъ, яко голова; п. Д. Баришь, яко заступникъ головы; п. І. Ґузъ, мѣсцевый учитель, яко секретарь; І. Возьнякъ, яко бѣбліотекарь, а яко касіеръ Дацько Головка. На разѣ вписало ся до читальнѣ 48 членôвъ, а зъ тыхъ 5 женьщинъ.

Опôсля вôдбувъ ся при досыть численнôмъ зôбраню вечерокъ зъ дуже богатою проґрамою. Вступне слово выголосивъ Вп. о. Ст. Алексевичь. Въ своѣй довшôй промовѣ пояснивъ бесѣдникъ цѣль и користи читальнѣ, та заохочувавъ зôбраныхъ до пôдпираня дѣла такъ великои ваги. Згадавши вôдтакъ ще великì добродѣйства Є. Вел. нашого Цѣсаря, внѣсъ Найясн. Монарсѣ многолѣтство, котре удачно вôдспѣвавъ хоръ мѣсцевый. Не менше удачно вôдспѣвавъ той самъ хоръ и иншì пѣснѣ, якъ: „Засвистали козаченьки“, „Тамъ де Днѣпро поблыскуе“, „Щасть намъ Боже“, и „Ще не вмерла Украина“. Гарно выпали и вôдчиты, зъ котрыхъ оденъ „О цѣли читалень“, вôдчитавъ п. Т. Баришь, а другій „О управильненю валюты“, вôдчитавъ п. В. Дубравскій, учитель зъ Опôльска. Пôднести на сѣмъ мѣсци треба також и декламаціи, котрì такъ само выпали дуже добре, а передовсѣмъ декламація п. Т. Бариша, котрый вôддекламувавъ „Причинну“ зъ Шевченка. Годить ся тутъ зазначити, що п. Т. Баришь вôдспѣвавъ ще також дуже красно соля барритоновì: „Замовкли теорбаны“, „Де дôмъ есть мôй“ и „Чи така вже Божа воля“. Торжество закôнчено „Имномъ Народнымъ“.

По вечерку наступила спôльна вечера, при котрôй хоръ мѣсцевый вôдспѣвавъ ще кôлька красныхъ пѣсень. Чисенно зôбране товариство забавляло ся такъ до пôзнои ночи. Дай Боже, щобъ и иншì громады, взявши собѣ примѣръ, поступали такъ само, якъ громада въ Конотопахъ, та завязували у себе читальнѣ!

Іосифъ Ґузъ, секретарь читальнѣ.

Зъ Сокальщины.

(Великодушный даръ ґр. Лянцкороньского. — Еміґрація селянъ до Россіѣ).

Рѣдкій прикладъ жертволюбивости обывательскои для громадъ, доносимо зъ нашои околицѣ. Ото Вблагор. Панъ Здиславъ ґрафъ Лянцкороньскій зъ Тартакова, вôдступивъ зъ днемъ 1 сѣчня 1893 всѣ великì коршмы въ своихъ селахъ: Копытовѣ, Горбковѣ, Ксаверôвцѣ и Лучицяхъ вразъ зъ пляцами и огородами на власнôсть громадъ за маленьку доплату. Суть то хорошì будынки, котрì громады обернуть на свои школы або громадскì канцеляріи и читальнѣ. Перенятì вдячностею за згаданì рѣдкì жертвы, складаемо прилюдно Вблагор. Пану ґр. Лянцкороньскому въ имени громады Копытова найсердечнѣйшу подяку за дароване громадѣ огорода и будынку корчемного. Дай Боже! щобы той рѣдкій прикладъ жертволюбивости заохотивъ и другихъ Панôвъ обывателѣвъ до подôбного дѣла, щобы на мѣсци корчемъ зацвили школы и читальнѣ!

Емиліянъ Крыницкій, гр. кат. парохъ Бобятина и Копытова, *Миронъ Негода*, вôйтъ Копытова, *Изидоръ Августынъ*, заступникъ.

Рухъ еміґраційный дотеръ уже и до повѣта Сокальского. Въ ночи дня 27 жовтня перейшли границю въ Лещатовѣ тамошныхъ кôлькадесятеро людей вразъ зъ родинами до

вôдтакъ побѣгъ назадъ за возомъ, котрый лишивъ бувъ разомъ зъ жѣнкою въ сусѣднôмъ селѣ. Ажь страхъ було намъ згадати, кôлько то вôнъ мусѣвъ набити ся бѣднои дитины, коли вѣвъ еѣ назадъ до насъ.

Алядаръ не бравъ ся вже втѣкати. Треба було богато часу, закимъ вôнъ трохи успокоивъ ся, але якійсь смутокъ лишивъ ся въ нѣмъ на завсѣгды. Та не туживъ вôнъ такъ дуже за тымъ вôльнымъ житемъ циганьскимъ, не за тымъ, абы вѣчно волочити ся та жебрати, якъ то мы зъ разу собѣ гадали, нѣ, вôнъ затуживъ бувъ тяженько за своею неньвою, що десь тамъ далеко вôдъ него, за постарѣлою циганкою, вôдъ котрои кождому ажь лячно ставало, а лишь Алядара тягнуло до неѣ якоюсь непоборимою силою. То була вѣрна, найчистѣйша любовь дитины, що показувала таке чудо и якъ то непорочне сонце озаряла всю погань циганьского житя.

Алядаръ бувало часто, часто плаче. Вже нѣколи бôльше опôсля не выглядавъ такій здоровенькій, не бувъ такій говôрливый, якъ тогды, коли бувало заходивъ до насъ та въ своѣй дитинячôй простотѣ оповѣдавъ, якъ то немилосердный батько его выбивъ та поломивъ грубу палицю на циганцѣ. Вôнъ бувъ бы радъ, щобы тì гôркì, лютì часы назадъ вернули ся. Неразъ таки бувало, вôтхнувши каже, що дуже радо давъ бы ся ще бôльше бити, готовъ бы терпѣти люту студѣнь, а хочь бы й голодъ, котрый малымъ дѣтемъ дуже допѣкае, коли бы лишь мôгъ знову бути при своѣй нездужаючôй матери. Такъ то, бачите, банувавъ вôнъ за нею, хочь циганка черезъ то, що була слаба на умѣ, не могла вôдплатити ся ему за то его велике привязане анѣ однымъ щирымъ словомъ, анѣ однымъ веселымъ поглядомъ.

Все, що ему казали у насъ дома робити, робивъ Алядаръ дуже охотно, але и було зъ нимъ неразъ немало клопоту и гризоты. Малый циганчукъ, бувало, де що може, то потягне: у купця, у рѣзника, въ школѣ. Але згодомъ и того вôдучивъ ся. Впрочôмъ була зъ него дуже чемна дитина; але ему у насъ якось не на здоровле було, зъ дня на день очевидячки вянувъ. Хочь мавъ що ѣсти, хочь мавъ де въ теплѣ спати, хочь було чисто коло него, все то ему не помагало, бо душа его заедно тужила. Неразъ такъ задумае ся, що мы ажь дивуемо ся, якъ може така дитина выдержати сидѣти цѣлыми годинами и не рушити ся, лишь заедно навпередъ себе дивити ся стовпомъ. Ажь коли его кôлька разôвъ закличуть, то вôнъ кине ся, якъ бы пробудивъ ся и перепудивъ ся, а вôдтакъ иде та бере ся зновъ до своеѣ роботы.

Такъ то, бачите, Алядаръ туживъ за своею неньвою, а пôзнѣйше, саме передъ Рôздвомъ, таки направду розболѣвъ ся. Дôставъ якоись горячки; лѣкарь казавъ, що вôнъ перестудивъ ся. Дивна рѣчь! Давнѣйше, коли бувъ ще меншій и молодшій, мусѣвъ неразъ мерзнути и мокнути черезъ цѣлу зиму, спавъ мокрый ажь до нитки черезъ цѣлу нôчь неразъ пôдъ голымъ небомъ, вкрытый лишь якимсь лахомъ, и то ему не вадило, бувъ здоровъ, а занедужавъ при всякôй выгодѣ.

Незадовго стало ему щось привиджувати ся, и вôнъ вже зъ того бôльше не выйшовъ. Его маленька кучерява головка, що тôлько надумала ся, потонула въ мори вѣчныхъ думокъ. Пôдчасъ своеи недуги наплѣвъ ся богато всего, що й купы не держалося, все лишь згадувавъ свою матѣяку, кликавъ еѣ до себе, нѣбы зъ нею пестивъ ся, нѣбы заступавъ еѣ вôдъ ударôвъ лютого батька, а плакавъ за нею, якъ колись таки направду плакавъ, коли видѣвъ, якъ еѣ циганъ побивавъ....

Ажь жаль бравъ за серце, коли було слухати, якъ вôнъ еѣ кликавъ, якъ надармо до неи вздыхавъ, а ще бôльше було жаль, якъ вôнъ такъ лежавъ зъ розпаленымъ личкомъ и пôднесеными до неба оченятами. Вже лишь тамъ шукавъ своеи неньки, нѣгде вже бôльше....

Малый Алядаръ померъ и незадовго по тôмъ всѣ на него забули, отъ такъ, якъ забувае ся, коли намъ згине яке прихильне и любе ззѣря, отъ якъ н. пр. песъ або кôтка.

Россіѣ, а за ними выбирають ся й другі̂. Суть то самі̂ слуги и заро̂бники (халупники), котрі̂ свои хаты завчасу попродали. Дѣло свое повели они такъ тайкомъ, що доперва въ день ихъ утечи можна було ту то тамъ почути, що въ Лещатовѣ выбирають ся денекотрі̂ за границю.

На тую вѣсть поѣхавъ заразъ и Отець Душпастиръ зъ Бобятина на мѣсце до Лещатово, щобы збаламученыхъ людей во̂дъ того нерозважного кроку во̂двести. Но даремні̂ були всѣ просьбы и представленя такъ зо̂ стороны священика якъ во̂йта и жандарма, котрі̂ въ довгихъ представленяхъ ярко выяснили имъ предстоячу утрату св. вѣры и во̂тчины и маетку прадѣдѣвского. Зъ тяжкимъ болемъ серця приходило намъ дивити ся, зъ якою ро̂внодушностію лишали ті̂ люде свои хаты, хочь бѣдні̂ але дорогі̂, бо въ нихъ они родились, росли, працювали. Мусѣла бути якась сильна аґітація у тыхъ людей, що вызвала въ нихъ не менше спо̂льне постановлене, ити въ свѣтъ. Еміґранты суть по бо̂льшо̂й части обряда латиньского, а мазуры, паро̂бки дво̂рскі̂ були першими аґітаторами, що послухали знову намовъ россійскихъ объѣздчико̂въ, котрі̂ въ часѣ утечи еміґранто̂въ выступили всѣ на коняхъ готові̂ до обороны передъ нашою жандармеріею и вартою.

Здало бы ся, щобы прийшло войско наше стеречи границѣ, бо туды черезъ Лешато̂въ переходили вже и еміґранты изъ Свитазовы и Стенятина зъ тлумаками на плечахъ. Отъ шкода нашихъ нерозважныхъ людей, бо дежь можна по̂дъ таку слотну осѣнь зъ дро̂бными дѣточками выбиратись въ чужій край, въ котро̂мъ небавомъ розчарують ся, и доперва бѣдні̂ зъ встыдомъ повернуть! Додати треба, що выходять люде, котрымъ ся тутъ робити не хотѣло, и шукають тамъ легкого хлѣба, але чи неробы его знайдуть?

К

Перегляд҃ъ політичный

Въ вѣденьско̂й радѣ громадско̂й выкликали вчера антісеміты знову великій скандаль, такъ, що бурмістръ бувъ змушеный выкючити радныхъ Люеґера и Штайнера зъ чотирохъ засѣдань и велѣти имъ выйти заразъ зъ салѣ. За ними вышли и другі̂ антісеміты.

По̂сля вѣстей, які̂ одержала Pol. Corr. зъ Бѣльграду, не предприняло доси сербске правительство нѣякого кроку, щобы продовжити дотеперѣшну угоду торговельну зъ Австро-Угорщиною, але то стане ся певно по во̂дроченю скупштины.

Въ ро̂къ опо̂сля, то було въ осени, зъявивъ ся Алядаро̂въ батько знову въ нашо̂мъ мѣсточку; перше що було, то зайшовъ до насъ. Але не навѣдатись до свого сына, дежь тамъ — попросити пару крейцаро̂въ, бо ему було вѣчно сухо въ горлѣ, та вязанку сѣна для свого коня. Ему то було байдуже, коли мы ему сказали, що его Аладаръ спочивъ вже давно въ сыро̂й земли. Одно лишь его гнѣвало, що теперь не мавъ вже причины заходити до насъ частѣйше и недавати намъ спокою. Ба, ему було бы й на гадку не прийшло поспытати, що було его дитинѣ, а вже таки й зовсѣмъ не подумавъ о то̂мъ, щобы бодай по̂ти та подивити ся на тиху могилку своеѣ дитины. Его жѣнки, вынидѣлои та знуждалои циганки не було вже також на свѣтѣ. Она во̂ддала Богу свого духа також въ зимѣ, якъ разъ въ тыхъ дняхъ передъ Ро̂здвомъ, коли й Алядорові̂ очеията замкнулись на вѣки. Тамъ въ горѣ, де веселѣйше, де бо̂льше щастя, де не треба безъ ко̂нця волочитись та голодувати, тамъ може знайшлась у неи сила створити нѣмі̂ уста та покликати до себе свою дитину...

Циганъ мавъ вже другу жѣнку; во̂нъ бивъ еѣ ще бо̂льше, якъ небо̂жку.

Бельґійскі газеты доносять, що Европейцѣ въ африканьско̂й державѣ Конґо допускають ся страшныхъ звѣрствъ на тамошныхъ жителяхъ. Експедиція Вандеръ Кнена нищить и палить муриньскі̂ села.

Новинки.

Львôвъ дня 29 жовтня.

— **Громадѣ Плавча мала,** въ повѣтѣ бережаньско̂мъ, удѣливъ Е. Вел. Цѣсарь въ приватныхъ фондо̂въ 100 вр. запомоги на будову школы.

— **Зъ круго̂въ адвокатскихъ.** Дръ Теофіль Кормошь отворивъ адвокатску канцелярію въ Перемышли.

— **Судовый округъ бобрецкій** отворено знову для торгу худобою, бо зарава пыскова и ратична тамъ выгасла. Инші̂ повѣты ще замкнені̂.

— **Засѣданє Рады мѣста Львова** во̂дбуло ся дня 27 жовтня. Насамперѣдъ сконстатувавъ президентъ Мохнацкій, що Льво̂въ доси во̂льный во̂дъ холеры. Дотеперѣшні̂ кошты на цѣли санітарні̂ выносять 50.000 вр. Во̂нци высказавъ президентъ подяку комісіямъ санітарнымъ, котрі̂ доси дуже ревно трудились и ще трудять ся. — Дальше принято до вѣдомости рахунокъ кошто̂въ на приготовленя до принятя Е. В. Цѣсаря. Кошты выносять 26.415 вр. Закуплені̂ матеріялы втягнено до инвентаря громадского а на случай потребы буде можна ихъ ужити. — Во̂нци ухвалено выбрати комісію зъ 5 члено̂въ, котра поробила бы студіѣ и передвступні̂ розслѣды що до будовы стаціѣ електричнои для заведеня и трамваю електричного у Львовѣ. Комісіи ухвалено выплатити на кошты 3000 вр. и выбрано до неѣ радныхъ: Ґоломба, Маріяньского, Кендзерского, Шаера и Радзишевского.

— **Зъ салѣ судовои.** Пята каденція судо̂въ присяжныхъ зачала передвчера свою роботу справою Катерины Янковскои, обжалованои о убійство власнои дитины. Янковска доказувала, що дитина сама задусила ся въ повитю, а она вже неживу закопала. Судъ прийшовъ до переконаня, що Янковска справдѣ не убила своеѣ дитины и увольнивъ еѣ одноголосно во̂дъ вины и кары. — Друга справа, котру судъ вчера розбиравъ то надужите власти и спроневѣренє грошей листоносомъ Якимомъ Величкомъ. Во̂нъ мае 8 дѣтей, черезъ то и бѣдный. Во̂дъ р. 1889 будучи грошевымъ листоносомъ, а маючи до удержаня такъ численну родину, задержувавъ собѣ що дня потрѣбні̂ грошѣ въ сумъ выдаваныхъ ему почтою на сплату переказо̂въ почтовыхъ. Щобы змылити контролю, по̂драблявъ по̂дписы и дупликаты переказо̂въ, — ждавъ, ажь другі̂ грошѣ возьме и ними сплачувавъ адресато̂въ, котрі̂ такимъ способомъ не до̂ставали грошей на часъ. И въ листо̂въ грошевыхъ выймавъ такожь грошѣ, а во̂дтакъ по двохъ, трехъ дняхъ вкладавъ знову, заклеювавъ штучно и передававъ адресатамъ. Такъ довѣвъ во̂нъ до дефіциту 8.742 вр. 27 кр. Ажь разъ Банкъ не до̂ставши грошей на часъ, а въ 3 днѣ по̂знѣйше, давъ причину до слѣдства, котре выкрыло вину Величка. Во̂нъ признавъ ся зовсѣмъ до вины, але каже, що то робивъ въ великои нужды. Розправа потягне ся мабуть зо два днѣ.

— **Поединокъ на пістолеты** во̂дбувъ ся вчера у Львовѣ межи дромъ Р. а капітаномъ В. Капітанъ тяжко раненый въ околици черева, але на разѣ не грозить ему небезпечно̂сть. Доносить о то̂мъ Kurjer lw.

— **Холера.** Во̂дъ 6 днѣвъ не занедужавъ нѣхто въ Краковѣ на холеру и взагалѣ станъ здоровля въ краковско̂мъ повѣтѣ добрый. За те въ Тиньци въ велицко̂мъ повѣтѣ занедужало 6 осо̂бъ мабуть на холеру и въ нихъ померло три; въ Подґужу лучивъ ся такожь оденъ выпадокъ холеры, въ Пѣскахъ 1 (разомъ есть тамъ 25 хорыхъ); а у Вѣдни 6.

— **До стрыйскои рады повѣтовои.** Зъ куріѣ сѣльскои выбрані̂ межь иншимъ дръ Евгеній Олесницкій, адвокатъ въ Стрыю, о. Вас. Давидякъ парохъ въ Тухлѣ и Тшовницкій, властитель бо̂льшои посѣлости.

— **Рысь.** На ловахъ въ лѣсахъ бориняньскихъ на граници галицко-угорско̂й застрѣливъ поручникъ Страньскій зо̂ Самбора рыся, дуже рѣдку звѣрину въ нашихъ лѣсахъ. Той рысь бувъ на 1 м. 30 дцм. довгій, а 70 цм. высокій.

— **Самоубійство.** Въ Петрико̂вцяхъ застрѣливъ ся зъ револьверу Стан. Морусъ, магазинеръ зелѣзничій въ Загро̂рязъ. Причиною до самоубійства мала бути нещасна любовь.

— **Нові̂ грошѣ.** Вѣденьска монетарня почала вже выбивати на бо̂льші̂ розмѣры золоті̂ и нікльові̂ грошѣ т. е. монеты по 20 и 10 коронъ золотомъ а 20 и 10 сотико̂въ въ ніклю. Срѣбні̂ короны (штука по одно̂ коронѣ) выбито лише що на пробу и оня ажь за ко̂лька днѣвъ будуть предложені̂ Е. Вел. Цѣсареви до затвердженя, бо треба ще щось поправити въ написи на березѣ монетъ. За во̂сѣмь до десять днѣвъ розпо̂чнесь выбиванє и сихъ монетъ а до ко̂нця року буде вже бо̂льша сума тыхъ трохъ родо̂въ монетъ готова.

— **Девятьдесять и во̂сѣмь лѣтъ въ монастири.** У во̂рменьско̂мъ монастири св. Якова въ Ерусалимѣ померла — якъ доносять во̂рменьскі̂ ґазеты — монахиня Фруттенда въ 115-о̂мъ роцѣ житя. Она була 17-лѣтною дѣвчиною, коли вступила до монастиря, отже прожила въ нѣмъ не менше лишь 98 лѣтъ.

— **Такі̂, що небоять ся холеры.** Здавалось бы, що нема такихъ людей, котрі̂ не боялись бы холеры, або бодай не були на сто̂лько осторожні̂, щобы добровольно не выставляли ся на то, абы нею заразити ся. А однакожь въ Будапештѣ знайшли ся такі̂, що еѣ не боять ся. Тамъ знайшло ся ко̂лькохъ такихъ дурисвѣто̂въ, що падали на улици, кричали та йойкали, що нѣбы то до̂стали холеры, и давали ся въ великимъ шумомъ заносити до холеричныхъ шпиталѣвъ, перебули ко̂лька днѣвъ въ сихъ не конче привѣтныхъ домахъ, а во̂дтакъ вышли въ нихъ нѣбы вже вылѣчені̂. Були то два челядники ремѣсничі̂, котрі̂ взяли ся за такі̂ способы, щобы безъ великого труду прийти до грошей. Въ Будапештѣ есть т. зв. „Товариство Самаритано̂въ", котре дае кождому, що выходить щасливо изъ холеричного шпиталю значнѣйшу запомогу готовыми гро̂шми. На то й полакомились оба ті̂ дурисвѣты. Оденъ въ нихъ до̂стававъ ажь три разы холеры на улици и за кождый разъ давав ся переносити до иншого шпиталю и по̂дъ иншимъ именемъ та въ той спосо̂бъ выдуривъ во̂дъ згаданого товариства бо̂льше якъ 100 зр. Другій занедужавъ лишь два разы, бо бо̂льше не було вже часу, позаякъ въ шпиталяхъ по̂знали ся на тыхъ „холерникахъ", а служба санітарна до̂стала наказъ, щобы ихъ, скоро они до̂стануть ще разъ холеры и попадуть ся имъ въ руки не во̂дносити до шпиталю, але во̂дставити на поліцію, нехай та ихъ лѣчить во̂дъ ихъ небезпечнои недуги.

— **Примхи міліонеро̂въ.** Американьскі̂ міліонеры не знають, що зъ гро̂шми робити, и будують собѣ палаты, якихъ ще нѣхто не видавъ. Оденъ зъ нихъ въ Мехіку, якійсь Фей поставивъ собѣ палату на 300 сто̂пъ высоку, але на величезныхъ зелѣзныхъ стовпахъ, такъ що до палаты до̂стають ся мешканцѣ віндою. А довкола тои палаты е огороды такі̂, якъ були въ давнину въ Вавилонѣ, т. е. такожь на стовпахъ помо̂стъ, на помостѣ земля, а въ той землѣ ростуть дерева и всякі̂ рослины; цѣлый городъ висить у воздусѣ. Зъ мѣстомъ, положенымъ у пропасти, злучена ся палата телефонами. Другий же міліонеръ зъ Нового Йорку поставивъ собѣ металеву палату. Бальки и фундаменты суть зо̂ стали, прочі̂ части зъ мѣди и бронзу, навѣть дверѣ и во̂кна. Ту годить ся додати, що новойорскі̂ міліонеры, котрі̂ передъ лѣтами заложили касино міліонеро̂въ, купили теперь островъ Джекіль, выперли зъ во̂дтамъ всѣхъ мешканцѣвъ и теперь забудують цѣлый островъ своими палатами. Мають замѣръ не допустити на сю землю жадного чоловѣка, котрый не буде мати бодай зо два міліоны зр! Службу свою чей пустять до того раю, бо якъ же такимъ міліонерамъ та безъ слугъ бути?

† Посмертні̂ вѣсти.

Померли: Въ Мостищу калуского деканата о. Арсеній Авдыковскій въ 77 роцѣ житя а 50 священьства.

Телеграмы.

Вѣдень 29 жовтня. Занедужавшій въ недѣлю на холеру корабельникъ Гекъ померъ. Въ послѣдно̂й добѣ було тутъ знову 6 по̂дозрѣныхъ выпадко̂въ занедужаня.

Будапештъ 29 жовтня. Въ послѣдно̂й добѣ занедужало тутъ на холеру 19 людей а померло 5.

Сеґединъ 29 жовтня. Холера выбухла тутъ знову; въ трохъ послѣдныхъ дняхъ занедужало тутъ 7 людей а 1 померъ.

Букарештъ 29 жовтня. По̂сля берлиньскои депешѣ прибуде нѣмецкій цѣсарь дня 10 сѣчня на весѣлє румуньского наслѣдника престола до Сіґмарінґенъ.

За редакцію во̂дповѣдае **Адамъ Креховецкій**.

ИНСЕРАТЫ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае
всякі ефекты и монеты
по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадноѝ провізіи.
Яко добру и певну льокацію поручае:

$4^1/_2$% листы гіпотечні.	4% пожичку пропінаційну галицку.
5% листы гіпотечні преміовані.	5% „ „ буковиньску.
5% листы гіпотечні безъ преміи.	$4^1/_2$% пожичку угорскоѝ желѣзноѝ дороги державноѝ.
$4^1/_2$% листы Тов. кредитового земс.	
$4^1/_2$% листы Банку краевого.	$4^1/_2$% пожичку пропінаційну угорску.
$4^1/_2$% пожичку краеву галицку.	

4% угорскі Облигаціи индемнизаційні,
котрі то папери контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякі вильосовані, а вже платні мѣсцевѝ папери цѣнні, якъ также купоны за готôвку, безъ всѣлякоѝ провізіи, а противно замѣсцевѝ лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрі самъ поносить. 2

Цѣс. кор. упривіліована
Рафінерія спірітусу, фабрика руму, лікерôвъ и оцту
ЮЛІЯ МІКОЛЯША у Львовѣ
поручае
ратафію и овочѣвку несолоджену
зъ найлѣпшихъ овочѣвъ.
Складъ для мѣста Львова
при улици Коперніка ч. 9. 72

Нове! **Нове!**
Безъ конкуренціи!

Петраша правдиве франц. кавчукове смаровило ясне або чорне, есть найновѣйшимъ и найлучшимъ средствомъ на *обуве, ремѣнѣ, упряжь, повозы, шкôряні накрывала, сѣдла и т. д.* стають черезъ посмароване *непромакальными, мягкими и тревалыми.* **Знамените смаровило на копыта.** Въ бляшаныхъ пушкахъ по 25, 50, 90 и 1·60 злр. за послѣплатою.

Замовленя до 5 злр. и высше франко.

ANT. PETRAS, Дроґуерія, хем. тех. лябораторіюмъ въ Ческôмъ Бродѣ.

Переаналізоване въ ц. к. хем тех. стації досвѣдноѝ ц. к. Міністерства просвѣты для промыслу шкôръ въ Вѣдни, пôсли гадки въ 11 жовтня 1892, зôстало що до складу свого узнане за найлѣпше и найвѣдповѣднѣйше до смарованя всякого обувя и ремѣня. 101

Австрійско-угорска
FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, побôльшити его обемъ а то такъ що до формату якъ и що до змѣсту нашоѝ часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ фінансовѝ и господарскі обявы обширно и предметово. Всеежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѝй формѣ нашъ зббльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, які на насъ накладае побôльшене обему, высокôсть предплаты зôстае незмѣнена, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюдненє.

═══ Число пробне даромъ. ═══

Рôчна предплата за 52 богатй змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

ПРИГОТОВЛЕНЄ
на
ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ
и до принятя въ
ц. и к. ВОЙСКОВІ ШКОЛЫ

починая ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1. Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

„ДНѢСТЕРЪ“
Товариство взаимныхъ обезпеченъ
у Львовѣ

заснованѐ на пôдставѣ концесіи Высокого ц. к. Міністерства справъ внутрѣшныхъ зъ дня 9 грудня 1891 ч. 22731, розпочало свою дѣяльнôсть дня 15 н. ст. вересня с. р.

„ДНѢСТЕРЪ“, опертый на засадѣ взаимности своихъ членôвъ, обезпечае всяке майно движиме и недвижиме противъ шкôдъ огневыхъ пôдъ найприступнѣйшими условіями и почислює можливо найнизшй преміи.

Всякі шкоды ліквідують ся и выплачують ся сейчасъ по пожарѣ.

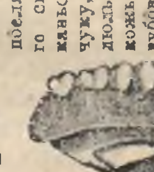
Фондъ основный „ДНѢСТРА“ выносить наразѣ 50.000 зр.

Якъ фондъ основный такъ и контракты заключенѝ зъ першими Товариствами контрасекураційными, подають „ДНѢСТРОВИ“ можнôсть обезпечувати якъ найбôльшй сумы.

Друки якъ и всякі поясненя подають Аґенты, установленѝ у всѣхъ мѣстахъ и бôльшихъ селахъ якъ и 90

Дирекція „Днѣстра“
у Львовѣ, улиця Театральна число 8.

Штучні 92
зубы и щоки
пôсля найновѣйшого системы американьского въ каучуку, золотѣ и целюльоідѣ, якъ также всякі направы зубôвъ и то дешево, навѣть на раты спорудже ателіе дентистично-технічне

Б. БЕРҐЕРА
у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5. дôмъ Вел. п. Штроменґера.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСИКОНЪ
4 (найновѣйше) выданє
16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ нові, замѣсть
зр. 96 зр. 55.
M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.